

«ΑΠΟΣΤΟΛΙΚΟΙ ΑΝΤΙΛΑΛΟΙ»

Εβδομαδιαία έκδοση του Ιερού Ναού
Αγίων Αποστόλων Πέτρου & Παύλου Πεύκης
Τηλ. 2108027738, E-mail: agioi.apostoloi@gmail.com
www.agioiapistoloi.gr

ΚΥΡΙΑΚΗ 25 ΦΕΒΡΟΥΑΡΙΟΥ 2024.

«ΤΕΛΩΝΟΥ ΚΑΙ ΦΑΡΙΣΑΙΟΥ»
(Αρχή του Τριωδίου)

Ταρασίου Κωνσταντινουπόλεως, Φηγίνου
ιερομάρτυρος επισκόπου Σκοπέλου, Αλε-
ξάνδρου μάρτυρος του εν Θράκη.

έτος 17^ο Τεύχος 708

ΚΥΡΙΑΚΗ ΤΕΛΩΝΟΥ ΚΑΙ ΦΑΡΙΣΑΙΟΥ

Αποστολικό ανάγνωσμα (Τιμ.3,10-15) - Υπό Δημητρίου Φαραστέλη-θεολόγου

«**συ δε μένε οίς έμαθες και επιστώθης, ειδώς παρά τίνος έμαθες..**» (Τιμ.3,14).

Στο σημερινό Αποστολικό Ανάγνωσμα ο Απόστολος Παύλος υπογραμμίζει την ανάγκη σταθερότητας και πιστότητας στη ζωή των χριστιανών. Δεν είναι αρκετό, μάς λέγει, να γίνει κανείς χριστιανός, αλλά και να μείνει σταθερός κι ακλόνητος στην πίστη του. **«το να φυλάξεις τα αγαθά σου είναι δυσκολότερο από το να τ' αποκτήσεις»** είχε πει ο Δημοσθένης. Γι' αυτό, επειδή έβλεπε ο Παύλος πολλούς στενούς του συνεργάτες να κλονίζονται στην πίστη τους, προσπαθεί να στηρίξει το μαθητή του Τιμόθεο, που αγωνίζεται σε μια κοινωνία αστάθειας και προδοσίας. (Β' Τιμ.3,1-9). Ο λόγος του Παύλου είναι επίκαιρος και για μάς, και μάλιστα σήμερα που εισερχόμαστε, με τη χάρη του Θεού, στην περίοδο του ιερού Τριωδίου. Αρχίζει το Τριώδιο. Ανοίγει νέα σελίδα στη ζωή μας, η σελίδα της μετάνοιας. Κτυπάμε πιο δυνατά την πόρτα τη δική μας και την πόρτα του Θεού. Η δική μας πόρτα είναι η καρδιά μας. Η πόρτα του Θεού είναι το έλεος. Εμείς κτυπάμε με ικεσία, σαν ο τελώνης, Εκείνος ανοίγει με

το έλεός Του. Για τη θαυμάσια αυτή παραβολή και τα διδάγματά της θα ακούσουμε πολλά κι από το βήμα του Ναού μας και στο αρχονταρίκι από τον πατέρα Ευστράτιο. Εγώ θα σταθώ περισσότερο στη ρήση του Αποστόλου Παύλου: **«σου δε μένε οίς έμαθες και επιστώθης, ειδώς παράς τίνος έμαθες..»** (Τιμ.3,14).

Βλέποντας ο Παύλος να κλονίζονται πολλοί στενοί του συνεργάτες, προσπαθεί με ισχυρά επιχειρήματα να στηρίξει το νεαρό μαθητή του Τιμόθεο και κατ' επέκταση κι εμάς όλους τους σύγχρονους χριστιανούς. Σαν **πρώτο** επιχειρήμα προβάλλει το δικό του παράδειγμα. Αναφέρεται στη διδασκαλία του, στον τρόπο της ζωής του, στην πιστότητα και υπομονή του, στα παθήματα και τις διώξεις του: **«Συ δε παρηκολούθηκάς μου τη διδασκαλία, τη αγωγή, τη προθέσει, τη πίστει, τη μακροθυμία, τη αγάπη, τη υπομονή..»** (Β' Τιμ.3,10). Κάνει εκτενή αναφορά και στους διωγμούς και τα παθήματά του: **«τοις διωγμοίς, τοις παθήμασιν, οία μοι εγένετο..οίους διωγμούς υπήνεγκα!»** (Β' Τιμ.3,11). Μιλάει ο Παύλος με γεγονότα γνωστά κι αδιάψευστα. Δε θεωρεί απρέπεια να προβάλλει σαν παράδειγμα τον εαυτό του. Ο Παύλος κι ο Τιμόθεος δε ζουν στις συμβατικότητες καμιάς ηθικής, αλλά μέσα στην αλήθεια. Ιδιαίτερα η υπενθύμιση για τα παθήματά του συνιστούν τη μεγαλύτερη πιστοποίηση, ότι αξίζει κανείς να υποφέρει για το Ευαγγέλιο.

Δεύτερο επιχειρήμα αναφέρει την παρουσία του Θεού στον αγώνα του: **«και εκ πάντων με ερρύσατο ο Κύριος»** (Β' Τιμ.3,11). Αυτό σφραγίζει τη γνησιότητα του Παύλου και τον δρόμο που ακολουθεί. Δεν είναι χαμένος αγώνας, ούτε μάταιος κόπος. Ο Χριστός συμμετέχει και ηγείται σ' αυτόν τον αγώνα, άρα δεν αγωνιζόμαστε μάταια. Συμπάσχουμε με το Χριστό, πεθαίνουμε και αναστηνόμαστε μαζί Του.

Τρίτο επιχειρήμα είναι η καταφυγή στην αγωγή του Τιμοθέου: **«και ότι από βρέφους τα ιερά γράμματα οίδας, τα δυνάμενά σε σοφίσει εις σωτηρίαν δια πίστεως της εν Χριστώ Ιησού»** (Β' Τιμ.3,15). Πράγματι από παιδί η Αγία Γραφή, η Παλαιά Διαθήκη, ήταν η πνευματική τροφή του Τιμοθέου. Ανατράφηκε, διαπλάστηκε μέσα στην κοινωνία του Θεού. Ζυμώθηκε με τη θεία αλήθεια, που εμπνέει την πίστη στο Χριστό και οδηγεί στη σωτηρία. Βέβαια σε αυτό συνετέλεσε και η ευσεβής οικογένεια του Τιμόθεου.

Κι εδώ μπαίνει το καίριο πρόβλημα της αγωγής της δικής μας σημερινής νεολαίας. Σήμερα οι χριστιανοί γονείς ζουν σε μια συνεχή αυξανόμενη

αγωνία για τα παιδιά τους. Βλέπουν την καταστροφική πορεία των νέων και διαμαρτύρονται, αγωνιούν, απελπίζονται με την νεανική παραβατικότητα. Χάσαμε τη νεολαία! Χάνουμε τα παιδιά μας, αυτό είναι τραγικό συμπέρασμα, αρκεί μια ματιά στην καθημερινή επικαιρότητα για να γίνει αυτό πασιφανές. Εδώ, αγαπητοί μου, μπαίνει ένα οδυνηρό **γιατί**; Δεν ξέρω όμως πόσοι από εμάς τους γονείς, καθόμαστε σοβαρά να δούμε, γιατί **χάνουμε**, αν τα χάνουμε, τα παιδιά μας. Στο ερώτημα αυτό μάς βοηθάει να απαντήσουμε ο Απόστολος Παύλος. Ας ακολουθήσουμε το δικό του συλλογισμό, αλήθεια ποιο χριστιανισμό γνωρίζουν τα παιδιά μας; Του Παύλου, του Τιμοθέου και των αγίων Πατέρων μας; Ή ένα χριστιανισμό αγνώριστο σε εκείνους, εκκοσμηκευμένο, εγωιστικό, υπολογιστικό, καιροσκοπικό, χωρίς θεμέλια και συνέπεια; Ποιες και πόσες ζωντανές μαρτυρίες γνήσιας χριστιανικότητας, ορθοδοξίας, βλέπουν τα παιδιά μας; Πού μπορούν να γνωρίσουν το χριστιανισμό; Εμείς γονείς, διδάσκαλοι, κοινωνία, λειψοί, όπως είμαστε, τους προσφέρουμε ένα χριστιανισμό στείρο και λειψό. Παρουσιάζουμε στα παιδιά μας όχι το χριστιανισμό των Πατέρων μας, αλλά παρουσιάζουμε ως χριστιανισμό τη μονομέρεια, και σκοπιμότητά μας. **Πνευματικοί** από τη μια μεριά, που αδιαφορούν και εγκαταλείπουν στα χέρια του Σατανά την κοινωνία. **Κοινωνικοί και πολιτικοποιημένοι** από την άλλη, που αγνοώντας τελείως τα πνευματικά θεμέλιά μας, εξαντλούν το χριστιανισμό στα πολιτικά συμφέροντα, στις προγραμματικές κομματικές διακηρύξεις.

Δε θα αποφύγω τον πειρασμό να μην αναφερθώ και ως εκπαιδευτικός, στην αγωγή που παίρνουν τα παιδιά μας, στην οικογένεια και στα σχολεία. Φοβάμαι πως εκτρεπόμαστε σε μια ασυγκράτητη ηθικολογία! Τον δέκατο ένατο αιώνα κάποιοι φωτισμένοι άνθρωποι, με γνήσιες ορθόδοξες ρίζες, μίλησαν για **«άθεα γράμματα»**, που μάς έρχονταν σαν **διαφωτισμός** δήθεν από τη Δύση. Τι έλεγαν αυτοί οι άθεοι διαφωτιστές; Κήρυτταν την απελευθέρωση του ανθρώπου, δηλαδή την αυτονόμησή του από το Θεό και την πίστη. Ο Χαρακτηρισμός αυτός **«άθεα γράμματα»** ισχύει σήμερα και στα δικά μας σχολεία! Αυτοί ήθελαν να εκφράσουν τον αντίποδα του αποστολικού λόγου, τα ιερά γράμματα πόση αλλαγή προς την κατεύθυνση του Παύλου σημείωσε μέχρι σήμερα η αγωγή, που παίρνουν τα παιδιά μας; Ο καθένας μας μπορεί να κρίνει μόνος του.

Πριν, αδελφοί μου, προχωρήσουμε στην εκτόξευση αναθέματος εναντίον των σημερινών παιδιών μας, ας κάνουμε μια ερώτηση στον εαυτό μας: Πόσο ζήλο δείχνουμε για να γνωρίσουν από τα πρώτα τους βήματα, όπως ο Τιμόθεος, σωστά και με πληρότητα το Χριστό στα παιδιά μας; Η ορθοδοξία γνωρίζει μόνο ένα τρόπο, για να ενώνεται με το χριστό ο άνθρωπος. Την ολοκληρωμένη ένταξή του στην κοινωνία της. Όπως ο πρώτος άνθρωπος οδηγήθηκε από το Θεό στον παράδεισο, έτσι και εν Χριστώ αναγεννημένος άνθρωπος, οδηγείται στον παράδεισο, στο σώμα του Χριστού, την Εκκλησία. Σε ένα περιβάλλον στο οποίο ο Χριστός βιώνεται και μαρτυρείται. Απαιτείται ανασυγκρότηση των ενοριών μας, μέσα στις οποίες θα μπορέσουμε, όσοι βέβαια θέλουμε, να ξαναβρούμε τα ορθόδοξα θεμέλιά μας. Απαιτείται ανασυγκρότηση των χριστιανικών οικογενειών, για να μάθουν το Χριστό τα παιδιά μας εξ απαλών ονύχων, όπως ο Τιμόθεος. Ανασυγκρότηση και στα σχολεία κι επιστροφή στις ρίζες της ορθοδοξίας, γιατί χανόμαστε, χωρίς να το καταλάβουμε, σαν έθνος.

Ας επανέλθουμε σαν επίλογος στον Απόστολο Παύλο. Διώχτηκε, προπηλακίστηκε, πριονίστηκε, μαρτύρησε για την ορθόδοξη προς το Θεό πίστη: **« Και πάντες δε οι θέλοντες ευσεβώς ζην εν Χριστώ Ιησού διωχθήσονται, πονηροί δε άνθρωποι και γόητες προσκόψουσιν επί το χείρον, πλανώντες και πλανώμενοι »** (Β΄ Τιμ.3,12-13). Ακούγοντας για διωγμούς το μυαλό μας πάει **« τω καιρώ εκείνω »**. Τότε. Όχι, αδελφοί μου, δεν είναι μιας εποχής οι διωγμοί. Ο Σταυρός του Χριστού είναι **διαχρονικός** και η μετοχή στο πάθος Του σε όλες τις εποχές. Δεν είναι μακρινή υπόθεση ο διωγμός. Είναι κοντινή, είναι σημερινή. Όταν η Εκκλησία διώκεται από τις καρδιές των πιστών, δεν έχουμε διωγμό των αθανάτων ψυχών; Όταν ο Χριστός διώκεται ουσιαστικά από τα σχολεία της Ελληνικής παιδείας, δεν έχουμε διωγμό της πίστης; Όταν η αγάπη διώκεται ως τρόπος ζωής, δεν έχουμε διωγμό του Θεού της αγάπης; Όταν ο σταυρός του καθήκοντος καθημερινά καταπατείται, δεν έχουμε διωγμό του Εσταυρωμένου; Μάς διώκουν εδώ; Εκείνος μάς περιμένει εκεί για να στεφανώσει την ψυχή. Τελικά ο διωγμός είναι ευεργεσία: **« Μακάριοι εστέ όταν ονειδίσωσιν υμάς και διώξουσιν και είπωσιν παν πονηρόν ρήμα καθ' υμών ψευδόμενοι ένεκε εμού »** (Ματθ.5,11). **ΑΜΗΝ.**